

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΣ ΠΟΡΟΥ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΝΑΡΤΗΤΕΑ ΣΤΗ ΔΙΑΥΓΕΙΑ
Α.Δ.Α.:

Πόρος, 17 Ιουλίου 2026

ΑΡ. ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 107/2026

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Από το Πρακτικό της 19^{ης}/2026 τακτικής συνεδρίασης συνεδρίασης της Δημοτικής
Επιτροπής.

ΘΕΜΑ 5^ο

**Αποδοχή ή μη γνωμοδότησης αναφορικά με την άσκηση ή μη ένδικου μέσου κατά
της με αριθμό Α1649/2025 Απόφασης του Θ' Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου
Πειραιώς.**

Στον Πόρο σήμερα, την 17^η του μηνός Ιουλίου 2026, ημέρα Παρασκευή και ώρα 10:00, συνήλθε σε τακτική συνεδρίαση η Δημοτική Επιτροπή του Δήμου Πόρου στο γραφείο Δημάρχου, ύστερα από την υπ' αριθμ. πρωτ. 3541/13.7.2026 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου της, η οποία γνωστοποιήθηκε σε όλα τα μέλη της, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 135 έως 147 του Ν. 5314/2026 (ΦΕΚ Α' 103/29.06.2026) "**Κώδικας Τοπικής Αυτοδιοίκησης**", δυνάμει του οποίου **αντικαταστάθηκαν και ενσωματώθηκαν** οι προϊσχύουσες διατάξεις του άρθρου 74 του Ν. 3852/2010 και των άρθρων 8 & 9 του Ν. 5056/2023.»

Με την έναρξη της συνεδρίασης, ο πρόεδρος της Δημοτικής Επιτροπής, διαπίστωσε ότι υπάρχει η νόμιμη απαρτία (κατ' άρθρο 75 παρ. 1 του Ν. 3852/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 77 του Ν. 4555/2018), καθώς σε σύνολο πέντε (5) μελών, παρόντα ήταν τα πέντε (5):

Όνομα Μέλους	Παρόντες	Απόντες
1. Πρόεδρος: Κουτουζής Γεώργιος	+	
2. Κανατσιδής Γεώργιος	+	

3. Παπαχρήστου Αναστάσιος	+	
4. Ροή Χριστίνα	+	
5. Ροΐδης Κωνσταντίνος	+	

Στη συνεδρίαση παρευρέθηκε η αναπλ. Προϊσταμένη του Τμήματος Υποστήριξης Πολιτικών Οργάνων, δημοτική υπάλληλος Φωτεινή Πρωτόπαπα, για την τήρηση των πρακτικών.

Στη συνέχεια ο κ. Πρόεδρος, εισηγήθηκε το 5^ο θέμα της ημερήσιας διάταξης.

Θέτω υπ' όψη σας τα εξής:

- Σύμφωνα με την περ. ι' της παρ. 1 του ά. 72 του Ν. 3852/2010, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του ά. 40 του Ν. 4735/2020 και ισχύει: «1. Η Οικονομική Επιτροπή... ι) Αποφασίζει για την υποβολή προσφυγών στις διοικητικές αρχές και αποφασίζει για την άσκηση ή μη όλων των ένδικων βοηθημάτων και των ένδικων μέσων, καθώς και για την παραίτηση από αυτά... Η απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής για τις περιπτώσεις των προηγούμενων εδαφίων, λαμβάνεται ύστερα από γνωμοδότηση δικηγόρου, η έλλειψη της οποίας συνεπάγεται ακυρότητα της σχετικής απόφασης...».

- Σύμφωνα με το ά. 9 του Ν. 5056/2023 προστίθεται το άρθρο 74Α στον Ν. 3852/2010 ως εξής: Άρθρο 74Α Αρμοδιότητες δημοτικής επιτροπής: Από την αυτοδιοικητική περίοδο που άρχεται την 1η.1.2024, όπου στην κείμενη νομοθεσία γίνεται αναφορά ή παραπομπή στη οικονομική επιτροπή, την επιτροπή ποιότητας ζωής και την εκτελεστική επιτροπή των δήμων, καθώς και στις αρμοδιότητες αυτών, εφεξής νοείται η δημοτική επιτροπή, η οποία ασκεί τις αρμοδιότητες αυτές.

- Σύμφωνα με την περ. ιδ' της παρ. 1 του ά. 72 του Ν. 3852/2010, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 2 του ά. 38 του Ν. 4795/2021 και ισχύει: «1. Η Οικονομική Επιτροπή... ιδ)... Μπορεί, επίσης, να αναθέτει την παροχή γνωμοδοτήσεων, μόνο εφόσον δεν έχουν προσληφθεί δικηγόροι, με μηνιαία αντιμισθία. Με απόφασή της, είναι δυνατή, κατ' εξαίρεση, η ανάθεση σε δικηγόρο, εξώδικου ή δικαστικού χειρισμού, ανά υπόθεση, ζητημάτων, τα οποία έχουν ιδιαίτερη σημασία για τα συμφέροντα του δήμου και απαιτούν εξειδικευμένη γνώση ή εμπειρία. Στις περιπτώσεις αυτές η αμοιβή του δικηγόρου ορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 281 του ν. 3463/2006 (Α' 114)».

- Με την υπ' αριθμ. 102/2026 Απόφασή της (ΑΔΑ:90°3ΩΞΝ-ΛΕΥ), η Δημοτική Επιτροπή ενέκρινε τον ορισμό της δικηγόρου Αθηνών κ. Αικατερίνης Μώρου (ΑΜ/ΔΣΑ: 22306),

ως δικηγόρο, που έχει χειριστεί κι άλλες εξειδικευμένες υποθέσεις του Δήμου μας, προκειμένου να γνωμοδοτήσει εάν πρέπει να ασκηθεί ένδικο μέσο ή όχι, κατά της ως άνω απόφασης, στο πλαίσιο της οποίας μας απέστειλε την από 19.06.2026 προσφορά της, ενώ στη συνέχεια με την υπ' αριθμ. 54/2026 ΑΔΣ καθορίστηκε η αμοιβή της ως άνω δικηγόρου.

- Στη συνέχεια με την από 2-07-2026 γνωμοδότησή της, η δικηγόρος Αθηνών κ. Αικατερίνη Μώρου θέτει υπ' όψη μας τα εξής:

ΜΩΡΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΖΑΛΟΓΓΟΥ 13-15 & EMM.ΜΠΕΝΑΚΗ
ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 2103836087
ΚΙΝ:6932611105
Email:kmorou@legalcounsel.gr
ΑΘΗΝΑ 2-7-2026

ΠΡΟΣ: Την Δημοτική Επιτροπή Δήμου Πόρου
Υπόψιν: .Κουτουζή Γεωργίου Δημάρχου & Προέδρου Δ.Ε

Θέμα : Γνωμοδότηση αναφορικά με την άσκηση ή μη ενδίκου μέσου κατά της με αριθμό Α 1649/2026 Απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, Θ' τμήμα Τριμελές (Διάδικοι: ΖΙΤΑΚΑΤ ΑΤΕΒΕ- Δήμος Πόρου)

Αναφορικά με το ζητούμενο προς γνωμοδότηση θέμα, ήτοι την άσκηση ή μη ενδίκου μέσου κατά της με αριθμό Α 1649/2026 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, Θ' Τμήμα Τριμελές, και σε συνέχεια σχετικού αιτήματος σας, ΑΦΟΎ ΕΛΑΒΑ ΥΠΟΨΙΝ ΤΑ ΕΞΗΣ:

- Την με αριθμό Α1649/2025 Απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πειραιά (Θ' Τριμελές)
- Τις από 14-6-2022 Απόψεις του Δήμου Πόρου που κατετέθηκαν στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιώς με αριθμό πρωτ. ΓΠ8705/2022
- Το απο 17-6-22 κατατεθέν στο Δικαστήριο Υπόμνημα του Δήμου.
- Το εισαγωγικό δικόγραφο – Κλήση με ΑΒΕΜ ΠΡ228/24-7-2020
- Την τελική επιμέτρηση με τις διορθώσεις όπως υπεβλήθη από την Προσφεύγουσα στις 18-10-2029 προς την Περιφέρεια Αττικής (Διευθύνουσα Υπηρεσία)
- Κάθε αναλυτικά κατωτέρω συναφή νομολογία και Νόμο

1. Αντικείμενο της γνωμοδότησης και πραγματικό πλαίσιο

Η παρούσα γνωμοδότηση έχει ως αντικείμενο την εξέταση της δυνατότητας και σκοπιμότητας άσκησης αίτησης αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά της υπ' αριθ. Α1649/2025 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς. Η απόφαση αυτή εκδόθηκε επί προσφυγής

της αναδόχου εταιρείας «ΖΙΤΑΚΑΤ ΑΤΕΒΕ» και αναγνώρισε δικαίωμα αποζημίωσης θετικών ζημιών για το χρονικό διάστημα 26.6.2019 – 16.8.2019, στο πλαίσιο εκτέλεσης του δημοσίου έργου «Συντήρηση, Επέκταση και Αναβάθμιση Δικτύων και Αντλιοστασίων Αποχέτευσης στην περιοχή της Σφαιρίας του Δήμου Πόρου».

Η απόφαση δεν ακυρώνει πράξη του Δήμου Πόρου, αλλά αναπέμπει τη διαφορά στη Διευθύνουσα Υπηρεσία για επανυπολογισμό της αποζημίωσης, κρίνοντας ότι η Επιτροπή Εξακρίβωσης δεν είχε συμπεριλάβει θετικές ζημιές που αποδείχθηκαν από τα στοιχεία της δικογραφίας. Το κρίσιμο ζήτημα είναι εάν η απόφαση αυτή υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο και εάν η άσκηση αναίρεσεως είναι νομικά επιτρεπτή και σκόπιμη.

2. Το ανααιρετικό δίκαιο στις διοικητικές διαφορές ουσίας

Το άρθρο 53 του ΠΔ 18/1989 καθιερώνει το σύστημα του περιορισμένου ανααιρετικού ελέγχου. Η αίτηση αναίρεσεως επιτρέπεται αποκλειστικά για νομικούς λόγους, ενώ αποκλείεται ο έλεγχος της ουσιαστικής κρίσης του δικαστηρίου της ουσίας. Το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν αποτελεί τρίτο βαθμό δικαιοδοσίας, αλλά δικαστήριο ελέγχου νομιμότητας.

Η νομολογία του ΣτΕ έχει διαμορφώσει ένα ιδιαίτερα αυστηρό πλαίσιο ως προς το τι συνιστά «νομικό σφάλμα». Ως τέτοιο νοείται: α) η εσφαλμένη ερμηνεία διάταξης νόμου, β) η εσφαλμένη εφαρμογή διάταξης νόμου, γ) η παράλειψη εφαρμογής διάταξης νόμου, δ) η πλημμελής αιτιολογία επί νομικού ζητήματος, ε) η αντίθεση προς πάγια νομολογία, στ) η παράβαση ουσιώδους τύπου διαδικασίας. Αντιθέτως, ζητήματα όπως:

– η εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, – η αξιολόγηση αποδεικτικών στοιχείων, – η τεχνική κρίση, – η ποσοτική ή ποιοτική εκτίμηση επιμετρήσεων, – η κρίση περί υπερημερίας, – η κρίση περί θετικών ζημιών, – η κρίση περί αναγκαιότητας συμπληρωματικών εργασιών, **δεν υπόκεινται σε ανααιρετικό έλεγχο.**

Η νομολογία είναι σταθερή: ΣτΕ 696/2020, ΣτΕ 857/2021, ΣτΕ 2875/2019, ΣτΕ 2034/2018, ΣτΕ 4315/2015, ΣτΕ 2998/2015, ΣτΕ 3807/2012.

3. Το παραδεκτό της αναίρεσεως – χρηματικά όρια και φύση του λόγου

Το άρθρο 53 παρ. 3 ΠΔ 18/1989 προβλέπει ότι αίτηση αναίρεσεως επιτρέπεται όταν:

1. το αντικείμενο της διαφοράς υπερβαίνει τις **40.000 ευρώ**, ή
2. τίθεται **ζήτημα γενικότερης σημασίας**.

Στην προκειμένη περίπτωση, το επίδικο ποσό (111.337,20 €) υπερβαίνει το χρηματικό όριο. Ωστόσο, το χρηματικό όριο **δεν αρκεί** για το παραδεκτό, εάν ο προβαλλόμενος λόγος αναίρεσεως είναι κατ' ουσίαν πραγματικός. Η νομολογία έχει κρίνει ότι λόγος αναίρεσεως που πλήττει την εκτίμηση

πραγματικών περιστατικών είναι απαράδεκτος, ακόμη και αν το χρηματικό όριο πληρούται (ΣΤΕ 3807/2012, ΣΤΕ 2998/2015).

Το ΣΤΕ έχει επανειλημμένα απορρίψει αιτήσεις αναιρέσεως σε δημόσια έργα, όταν οι προβαλλόμενοι λόγοι αφορούσαν:

– επιμετρήσεις, – τεχνικές κρίσεις, – ημερήσιες δαπάνες, – σταλίες, – καθυστερήσεις, – υπερημερία, – αναγκαιότητα συμπληρωματικών εργασιών.

Συνεπώς, για να είναι παραδεκτός ο λόγος αναιρέσεως, πρέπει να αφορά **καθαρό νομικό σφάλμα**, όπως:

– εσφαλμένη ερμηνεία διάταξης νόμου, – παράλειψη εφαρμογής διάταξης, – πλημμέλεια αιτιολογίας επί νομικού ζητήματος, – αντίθεση με πάγια νομολογία.

4. Το νομικό πλαίσιο του ν. 4412/2016 και η σημασία του για τον αναιρετικό έλεγχο

Η εξέταση της δυνατότητας άσκησης αναιρέσεως κατά της υπ' αριθ. Α1649/2025 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς προϋποθέτει την ενδελεχή ανάλυση του εφαρμοστέου νομοθετικού πλαισίου, ήτοι του ν. 4412/2016, ο οποίος διέπει τις δημόσιες συμβάσεις έργων, προμηθειών και υπηρεσιών. Η ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων του νόμου αυτού αποτελεί τον πυρήνα της κρίσης του δικαστηρίου της ουσίας και, συνακόλουθα, καθορίζει το εύρος του αναιρετικού ελέγχου. Ο ν. 4412/2016, ως κανονιστικό πλαίσιο ενσωμάτωσης των Οδηγιών 2014/24/ΕΕ και 2014/25/ΕΕ, εισάγει ένα ολοκληρωμένο σύστημα κανόνων που διέπουν την ανάθεση και εκτέλεση δημοσίων έργων. Στο πλαίσιο αυτό, οι διατάξεις που αφορούν την εκτέλεση του έργου, την επιμέτρηση, την πιστοποίηση, την αποζημίωση του αναδόχου και την αντιμετώπιση απρόβλεπτων περιστάσεων αποτελούν κρίσιμα στοιχεία για την παρούσα υπόθεση.

4.1. Άρθρα 132–136 ν. 4412/2016 – Εκτέλεση του έργου και υποχρεώσεις των μερών

Τα άρθρα 132 έως 136 καθορίζουν το πλαίσιο εκτέλεσης του έργου και τις υποχρεώσεις του αναδόχου και της Διευθύνουσας Υπηρεσίας. Ειδικότερα:

Το άρθρο 132 προβλέπει ότι ο ανάδοχος υποχρεούται να εκτελέσει το έργο σύμφωνα με τη σύμβαση, τα τεύχη δημοπράτησης και τις εντολές της Διευθύνουσας Υπηρεσίας. Η διάταξη αυτή αποτελεί τη βάση για την κρίση περί υπερημερίας της Διοίκησης, καθώς η μη έγκαιρη παροχή οδηγιών ή η καθυστέρηση στην έγκριση επιμετρήσεων μπορεί να οδηγήσει σε διακοπή εργασιών και σε θετικές ζημιές.

Το άρθρο 133 ρυθμίζει την υποχρέωση του αναδόχου να τηρεί το ημερολόγιο του έργου, το οποίο αποτελεί κρίσιμο αποδεικτικό στοιχείο για την τεκμηρίωση καθυστερήσεων, διακοπών και θετικών

ζημιών. Η νομολογία έχει κρίνει ότι το ημερολόγιο αποτελεί τεχνικό στοιχείο και η αξιολόγησή του ανήκει στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου της ουσίας (ΣΤΕ 2875/2019).

Το άρθρο 134 αφορά την επίβλεψη του έργου και την υποχρέωση της Διευθύνουσας Υπηρεσίας να παρακολουθεί την πρόοδο των εργασιών. Η παράλειψη της επίβλεψης ή η καθυστέρηση στην παροχή οδηγιών μπορεί να θεμελιώσει υπερημερία της Διοίκησης.

Το άρθρο 135 ρυθμίζει τις εντολές της Διευθύνουσας Υπηρεσίας και προβλέπει ότι αυτές πρέπει να δίνονται εγγράφως, εκτός από επείγουσες περιπτώσεις. Η μη έκδοση εντολών ή η καθυστέρηση στην έκδοσή τους μπορεί να οδηγήσει σε διακοπή εργασιών και σε θετικές ζημιές.

Το άρθρο 136 αφορά την επιτροπή παραλαβής αφανών εργασιών και την υποχρέωση σύνταξης πρωτοκόλλων. Η κρίση περί ορθότητας των πρωτοκόλλων αυτών είναι τεχνική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΣΤΕ 696/2020).

4.2. Άρθρο 151 ν. 4412/2016 – Επιμετρήσεις και τελική επιμέτρηση

Το άρθρο 151 αποτελεί τη θεμελιώδη διάταξη για την επιμέτρηση των εργασιών. Προβλέπει ότι:

α) οι επιμετρήσεις συντάσσονται από τον ανάδοχο, β) ελέγχονται από τη Διευθύνουσα Υπηρεσία, γ) εγκρίνονται με διορθώσεις, δ) αποτελούν διοικητική πράξη, ε) μπορούν να προσβληθούν με ένσταση.

Η κρίση περί ορθότητας των επιμετρήσεων, των ποσοτήτων, των επιμετρητικών στοιχείων και των πρωτοκόλλων αφανών εργασιών είναι τεχνική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Η νομολογία ΣΤΕ 696/2020 επιβεβαιώνει ότι η εκτίμηση επιμετρήσεων αποτελεί πραγματική κρίση.

Η τελική επιμέτρηση αποτελεί συνοπτικό πίνακα όλων των εργασιών και αποτελεί τη βάση για την πιστοποίηση και την αποζημίωση του αναδόχου. Η κρίση περί ορθότητας της τελικής επιμέτρησης είναι επίσης πραγματική.

4.3. Άρθρα 155–156 ν. 4412/2016 – Συμπληρωματικές εργασίες και ΑΠΕ

Τα άρθρα 155 και 156 ρυθμίζουν τις συμπληρωματικές εργασίες και τη διαδικασία σύνταξης ΑΠΕ και ΠΚΤΜΝΕ. Η κρίση περί αναγκαιότητας συμπληρωματικών εργασιών είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΣΤΕ 2875/2019).

Η σύνταξη ΑΠΕ αποτελεί διοικητική πράξη, αλλά η κρίση περί των ποσοτήτων και των τιμών μονάδας είναι τεχνική.

4.4. Θετικές ζημιές – Υπερημερία της Διοίκησης

Ο ν. 4412/2016 δεν περιέχει ειδική ρύθμιση για θετικές ζημιές, αλλά η νομολογία έχει κρίνει **ότι η υπερημερία της Διοίκησης θεμελιώνει αποζημίωση**. Η κρίση περί υπερημερίας είναι πραγματική, ενώ η κρίση περί εύλογης ημερήσιας δαπάνης είναι τεχνική (ΣΤΕ 2034/2018, ΣΤΕ 857/2021).

4.5. Άρθρα 174–175 ν. 4412/2016 – Ενδικοφανής διαδικασία και ένσταση του αναδόχου

Τα άρθρα 174 και 175 του ν. 4412/2016 ρυθμίζουν την ενδικοφανή διαδικασία που προηγείται της δικαστικής αμφισβήτησης. Η ένσταση του αναδόχου κατά πράξεων της Διευθύνουσας Υπηρεσίας αποτελεί υποχρεωτικό στάδιο πριν από την άσκηση προσφυγής ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Η διαδικασία αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία για τον ανααιρετικό έλεγχο, διότι:

α) καθορίζει το αντικείμενο της διαφοράς, β) προσδιορίζει τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που τέθηκαν ενώπιον της Διοίκησης, γ) επηρεάζει το εύρος της δικαστικής κρίσης, δ) καθορίζει το πλαίσιο της αιτιολογίας της απόφασης του Εφετείου.

Η νομολογία του ΣτΕ έχει κρίνει ότι η ενδικοφανής διαδικασία αποτελεί ουσιώδη τύπο, αλλά η κρίση περί της ουσιαστικής βασιμότητας της ένστασης είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο (ΣτΕ 2998/2015). Το ΣτΕ ελέγχει μόνο εάν η ένσταση **ασκήθηκε εμπροθέσμως και εάν η Διοίκηση εξέδωσε απόφαση επί αυτής**.

Στην παρούσα υπόθεση, δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης της ενδικοφανούς διαδικασίας. Η ανάδοχος άσκησε ένσταση εμπροθέσμως, η Διοίκηση εξέδωσε απόφαση και το Διοικητικό Εφετείο εξέτασε την ουσία της διαφοράς. Συνεπώς, δεν υφίσταται νομικό σφάλμα σχετικό με τα άρθρα 174–175.

4.6. Η σχέση των άρθρων 174–175 με το άρθρο 53 ΠΔ 18/1989

Η ενδικοφανής διαδικασία επηρεάζει το παραδεκτό της προσφυγής, όχι όμως το παραδεκτό της αναίρεσης. Το άρθρο 53 ΠΔ 18/1989 καθορίζει αυτοτελώς τους ανααιρετικούς λόγους και τα χρηματικά όρια. Η νομολογία έχει κρίνει ότι η τήρηση της ενδικοφανούς διαδικασίας δεν αποτελεί ανααιρετέο ζήτημα, εκτός εάν το δικαστήριο της ουσίας:

α) εφάρμοσε εσφαλμένα τις διατάξεις περί ενστάσεων, ή β) παρέλειψε να εξετάσει λόγο ένστασης που είχε νομική φύση.

Στην παρούσα υπόθεση, το Διοικητικό Εφετείο εξέτασε πλήρως την ένσταση και δεν παρέλειψε να εξετάσει νομικό ζήτημα. Η κρίση του αφορούσε αποκλειστικά πραγματικά δεδομένα (επιμετρήσεις, ημερήσιες δαπάνες, υπερημερία). Συνεπώς, δεν υφίσταται ανααιρετέος λόγος σχετικός με τα άρθρα 174–175.

4.7. Η έννοια της υπερημερίας της Διοίκησης στον ν. 4412/2016

Παρότι ο ν. 4412/2016 δεν περιέχει ειδική διάταξη για την υπερημερία της Διοίκησης, η νομολογία έχει διαμορφώσει ένα σταθερό πλαίσιο. Η υπερημερία συνδέεται με:

α) καθυστέρηση παροχής οδηγιών, β) καθυστέρηση έγκρισης επιμετρήσεων, γ) καθυστέρηση έκδοσης ΑΠΕ, δ) καθυστέρηση παραλαβής αφανών εργασιών, ε) καθυστέρηση παροχής στοιχείων απαραίτητων για την εκτέλεση του έργου.

Η κρίση περί υπερημερίας είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΣτΕ 2034/2018). Το ΣτΕ έχει κρίνει ότι η υπερημερία αποτελεί ζήτημα πραγματικής εκτίμησης των περιστάσεων και δεν συνιστά νομικό σφάλμα.

Στην παρούσα υπόθεση, το Διοικητικό Εφετείο έκρινε ότι η Διοίκηση καθυστέρησε να παράσχει οδηγίες και να εγκρίνει επιμετρήσεις, με αποτέλεσμα να προκληθούν θετικές ζημίες. Η κρίση αυτή είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

4.8. Η έννοια των θετικών ζημιών στον ν. 4412/2016

Οι θετικές ζημίες του αναδόχου αποτελούν αποζημίωση για: α) ημερήσια δαπάνη προσωπικού, β) ημερήσια δαπάνη εξοπλισμού, γ) σταλίες μηχανημάτων, δ) απώλεια παραγωγικότητας, ε) πρόσθετα έξοδα λόγω καθυστέρησης.

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η κρίση περί θετικών ζημιών είναι τεχνική και πραγματική (ΣτΕ 857/2021). Το ΣτΕ δεν επανεκτιμά:– το ύψος της ημερήσιας δαπάνης, – την αναγκαιότητα του εξοπλισμού, – τη διάρκεια της καθυστέρησης, – την αιτιώδη συνάφεια.

Στην παρούσα υπόθεση, το Διοικητικό Εφετείο έκρινε ότι η Επιτροπή Εξακρίβωσης **δεν συμπεριέλαβε θετικές ζημίες που αποδείχθηκαν**. Η κρίση αυτή είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

4.9. Η έννοια της τεχνικής κρίσης και ο αποκλεισμός της από τον αναιρετικό έλεγχο

Η τεχνική κρίση αφορά:α) επιμετρήσεις, β) ποσοτικές αποκλίσεις, γ) τεχνικά χαρακτηριστικά εργασιών, δ) αναγκαιότητα εξοπλισμού, ε) αναγκαιότητα συμπληρωματικών εργασιών, στ) τεχνικές προδιαγραφές.

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η τεχνική κρίση δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΣτΕ 4315/2015). Το ΣτΕ δεν υποκαθιστά την κρίση των τεχνικών οργάνων.

4.10. Η ενδικοφανής διαδικασία ως προϋπόθεση δικαστικής προστασίας και η επίδρασή της στον αναιρετικό έλεγχο

Η ενδικοφανής διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 174 και 175 του ν. 4412/2016 αποτελεί υποχρεωτικό στάδιο πριν από την άσκηση προσφυγής ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Η υποχρεωτικότητα αυτή έχει επιβεβαιωθεί από τη νομολογία, η οποία έχει κρίνει ότι η μη άσκηση ένστασης καθιστά απαράδεκτη την προσφυγή (ΣτΕ 2998/2015). Ωστόσο, η τήρηση της ενδικοφανούς διαδικασίας δεν αποτελεί αντικείμενο αναιρετικού ελέγχου, εκτός εάν το δικαστήριο της ουσίας εφάρμοσε εσφαλμένα τις σχετικές διατάξεις ή παρέλειψε να εξετάσει νομικό ζήτημα που τέθηκε με την ένσταση.

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας επί της ουσιαστικής βασιμότητας της ένστασης είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΣτΕ 3807/2012). Το ΣτΕ ελέγχει μόνο εάν η ένσταση ασκήθηκε εμπροθέσμως και εάν η Διοίκηση εξέδωσε απόφαση επί αυτής. Στην παρούσα υπόθεση, δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης της ενδικοφανούς διαδικασίας. Η ανάδοχος άσκησε ένσταση, η Διοίκηση εξέδωσε απόφαση και το Διοικητικό Εφετείο εξέτασε την ουσία της διαφοράς.

Κατά συνέπεια, δεν υφίσταται αναιρετέος λόγος σχετικός με την ενδικοφανή διαδικασία.

4.11. Η έννοια της “διοικητικής πράξης” στον ν. 4412/2016 και η σημασία της για τον αναιρετικό έλεγχο

Οι επιμετρήσεις, οι εγκρίσεις ΑΠΕ, τα πρωτόκολλα αφανών εργασιών και οι αποφάσεις της Διευθύνουσας Υπηρεσίας αποτελούν διοικητικές πράξεις κατά την έννοια του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας. Ωστόσο, η νομολογία έχει κρίνει ότι η ουσιαστική κρίση επί των τεχνικών στοιχείων των πράξεων αυτών δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

Η διάκριση μεταξύ: α) νομικού ζητήματος (αναιρετέου) και β) πραγματικού ζητήματος (μη αναιρετέου) είναι κρίσιμη. Το ΣτΕ έχει επανειλημμένα κρίνει ότι η ορθότητα των επιμετρήσεων, η αναγκαιότητα συμπληρωματικών εργασιών, η ύπαρξη θετικών ζημιών και η υπερημερία της Διοίκησης αποτελούν ζητήματα πραγματικής εκτίμησης (ΣτΕ 696/2020, ΣτΕ 2875/2019, ΣτΕ 2034/2018).

Στην παρούσα υπόθεση, η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου στηρίζεται αποκλειστικά σε πραγματικά δεδομένα και τεχνικές κρίσεις. Συνεπώς, δεν υφίσταται νομικό σφάλμα σχετικό με την έννοια της διοικητικής πράξης.

4.12. Η έννοια της “τελικής επιμέτρησης” και η σημασία της για τον αναιρετικό έλεγχο

Η τελική επιμέτρηση αποτελεί συνοπτικό πίνακα όλων των εργασιών που εκτελέστηκαν στο έργο και αποτελεί τη βάση για την πιστοποίηση και την αποζημίωση του αναδόχου. Η κρίση περί ορθότητας της τελικής επιμέτρησης είναι τεχνική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

Η νομολογία έχει κρίνει ότι:

α) η τελική επιμέτρηση αποτελεί διοικητική πράξη, β) η κρίση περί ορθότητας των ποσοτήτων είναι πραγματική, γ) η κρίση περί ορθότητας των τιμών μονάδας είναι τεχνική, δ) η κρίση περί αναγκαιότητας εργασιών είναι πραγματική. (ΣτΕ 696/2020, ΣτΕ 4315/2015.)

Στην παρούσα υπόθεση, η κρίση του Διοικητικού Εφετείου αφορά την ορθότητα της επιμέτρησης και την ύπαρξη θετικών ζημιών. Η κρίση αυτή είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

4.13. Η έννοια της “αναπομπής” και η σημασία της για τον αναιρετικό έλεγχο

Η αναπομπή της υπόθεσης στη Διοίκηση για επανυπολογισμό της αποζημίωσης δεν συνιστά ακύρωση πράξης του Δήμου. Η νομολογία έχει κρίνει ότι η αναπομπή αποτελεί διορθωτική ενέργεια και δεν συνιστά βλάβη του φορέα (ΣΤΕ 2998/2015).

Η αναπομπή δεν δημιουργεί αναιρετέο λόγο, εκτός εάν: α) το δικαστήριο υπερέβη την εξουσία του, β) το δικαστήριο παρέλειψε να αιτιολογήσει νομικό ζήτημα, γ) το δικαστήριο εφάρμοσε εσφαλμένα διάταξη νόμου.

Στην παρούσα υπόθεση, η αναπομπή αφορά αποκλειστικά τον επανυπολογισμό των θετικών ζημιών, ο οποίος αποτελεί τεχνικό ζήτημα. Συνεπώς, δεν υφίσταται αναιρετέος λόγος σχετικός με την αναπομπή.

4.14. Η έννοια της “γενικότερης σημασίας” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Το άρθρο 53 παρ. 3 ΠΔ 18/1989 προβλέπει ότι αίτηση αναιρέσεως επιτρέπεται όταν τίθεται ζήτημα γενικότερης σημασίας. Η νομολογία έχει κρίνει ότι ζήτημα γενικότερης σημασίας υφίσταται όταν:

α) τίθεται ερμηνευτικό ζήτημα, β) υπάρχει αντίθεση νομολογίας, γ) υπάρχει κενό νόμου, δ) υπάρχει ανάγκη ερμηνείας νέας διάταξης.

Στην παρούσα υπόθεση, δεν τίθεται ζήτημα γενικότερης σημασίας, διότι:

α) η νομολογία για θετικές ζημιές είναι πάγια, β) η νομολογία για επιμετρήσεις είναι πάγια, γ) η νομολογία για υπερημερία είναι πάγια, δ) η νομολογία για τεχνικές κρίσεις είναι πάγια.

Συνεπώς, δεν υφίσταται αναιρετέος λόγος σχετικός με την έννοια της γενικότερης σημασίας.

4.15. Η έννοια της “πλημμελούς αιτιολογίας” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Η πλημμελής αιτιολογία αποτελεί αναιρετέο λόγο μόνο όταν αφορά νομικό ζήτημα. Η νομολογία έχει κρίνει ότι η αιτιολογία επί πραγματικών ζητημάτων δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΣΤΕ 857/2021).

Στην παρούσα υπόθεση, η αιτιολογία του Διοικητικού Εφετείου είναι πλήρης και σαφής. Το δικαστήριο: α) εξέτασε τα στοιχεία της δικογραφίας, β) αξιολόγησε τις επιμετρήσεις, γ) αξιολόγησε τα πρωτόκολλα, δ) αξιολόγησε τις ημερήσιες δαπάνες, ε) αξιολόγησε την υπερημερία.

Η αιτιολογία αυτή αφορά αποκλειστικά πραγματικά ζητήματα και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

4.16. Η έννοια της “ουσιώδους παράβασης διαδικασίας” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Η ουσιώδης παράβαση διαδικασίας συνιστά αναιρετέο λόγο μόνο όταν αφορά διαδικαστικό κανόνα που επηρεάζει την έκβαση της υπόθεσης. Η νομολογία έχει κρίνει ότι ουσιώδης παράβαση υφίσταται όταν:

α) παραλείπεται η τήρηση υποχρεωτικής διαδικασίας, β) παραλείπεται η ακρόαση του ενδιαφερομένου, γ) παραλείπεται η έκδοση απαιτούμενης πράξης, δ) παραλείπεται η αιτιολογία επί νομικού ζητήματος.

Στην παρούσα υπόθεση, δεν υφίσταται παράβαση διαδικασίας. Η Διοίκηση εξέδωσε όλες τις απαιτούμενες πράξεις, η ανάδοχος άσκησε ένσταση, η Διοίκηση εξέδωσε απόφαση επί της ένστασης και το Διοικητικό Εφετείο εξέτασε την ουσία της διαφοράς. Συνεπώς, δεν υφίσταται αναιρετέος λόγος σχετικός με ουσιώδη παράβαση διαδικασίας.

4.17. Η έννοια της “εσφαλμένης ερμηνείας” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Η εσφαλμένη ερμηνεία διάταξης νόμου συνιστά αναιρετέο λόγο όταν το δικαστήριο της ουσίας:

α) παρερμήνευσε το περιεχόμενο της διάταξης, β) εφάρμοσε διάταξη που δεν ήταν εφαρμοστέα, γ) παρέλειψε να εφαρμόσει διάταξη που ήταν εφαρμοστέα.

Στην παρούσα υπόθεση, το Διοικητικό Εφετείο εφάρμοσε ορθά τις διατάξεις του ν. 4412/2016. Η κρίση του αφορά αποκλειστικά πραγματικά ζητήματα και δεν υφίσταται εσφαλμένη ερμηνεία διάταξης νόμου.

4.18. Η έννοια της “εσφαλμένης εφαρμογής” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Η εσφαλμένη εφαρμογή διάταξης νόμου συνιστά αναιρετέο λόγο όταν το δικαστήριο της ουσίας:

α) εφάρμοσε τη διάταξη σε πραγματικά περιστατικά που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της, β) εφάρμοσε τη διάταξη κατά τρόπο αντίθετο προς τη νομολογία, γ) εφάρμοσε τη διάταξη χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις της.

Στην παρούσα υπόθεση, το Διοικητικό Εφετείο εφάρμοσε ορθά τις διατάξεις του ν. 4412/2016. Η κρίση του αφορά αποκλειστικά πραγματικά ζητήματα και δεν υφίσταται εσφαλμένη εφαρμογή διάταξης νόμου.

4.19. Η έννοια της “υπέρβασης εξουσίας” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Η υπέρβαση εξουσίας συνιστά αναιρετέο λόγο όταν το δικαστήριο της ουσίας:

α) αποφασίζει επί ζητήματος που δεν τέθηκε ενώπιόν του, β) αποφασίζει επί ζητήματος που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του, γ) παραβιάζει το δεδικασμένο.

Στην παρούσα υπόθεση, το Διοικητικό Εφετείο δεν υπερέβη την εξουσία του. Εξέτασε αποκλειστικά τα ζητήματα που τέθηκαν ενώπιόν του και δεν παραβίασε το δεδικασμένο.

4.20. Η έννοια της “αντίθεσης προς πάγια νομολογία” και η εφαρμογή της στον ν. 4412/2016

Η αντίθεση προς πάγια νομολογία συνιστά αναιρετέο λόγο όταν το δικαστήριο της ουσίας εκδίδει απόφαση αντίθετη προς σταθερή νομολογία του ΣτΕ. Στην παρούσα υπόθεση, η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου είναι απολύτως σύμφωνη με τη νομολογία του ΣτΕ για:

α) θετικές ζημίες, β) υπερημερία της Διοίκησης, γ) επιμετρήσεις, δ) τεχνικές κρίσεις, ε) αναγκαιότητα συμπληρωματικών εργασιών.

Συνεπώς, δεν υφίσταται αναιρετέος λόγος σχετικός με αντίθεση προς πάγια νομολογία.

4.21. Συμπέρασμα της παραγράφου 4

Η ανάλυση του ν. 4412/2016 και της σχετικής νομολογίας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η απόφαση Α1649/2025 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς δεν περιέχει νομικό σφάλμα. Η κρίση του δικαστηρίου αφορά αποκλειστικά πραγματικά ζητήματα και τεχνικές κρίσεις, οι οποίες δεν υπόκεινται σε αναιρετικό έλεγχο. Συνεπώς, δεν υφίσταται παραδεκτός αναιρετικός λόγος.

5. Η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας για δημόσια έργα

Η νομολογία του ΣτΕ για δημόσια έργα είναι ιδιαίτερα εκτεταμένη και σταθερή. Η ανάλυση που ακολουθεί επικεντρώνεται στις αποφάσεις που αφορούν:

α) επιμετρήσεις, β) θετικές ζημίες, γ) υπερημερία της Διοίκησης, δ) τεχνικές κρίσεις, ε) συμπληρωματικές εργασίες, στ) αναπομπή.

Η νομολογία αυτή έχει διαμορφώσει ένα συνεκτικό πλαίσιο αποκλεισμού του αναιρετικού ελέγχου επί τεχνικών και πραγματικών ζητημάτων.

5.1. Νομολογία για επιμετρήσεις

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η κρίση περί ορθότητας των επιμετρήσεων είναι τεχνική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Ενδεικτικά:

ΣτΕ 696/2020: «Η εκτίμηση των επιμετρήσεων συνιστά πραγματική κρίση». ΣτΕ 4315/2015: «Η κρίση περί νέων εργασιών και τιμών μονάδας είναι τεχνική».

5.2. Νομολογία για θετικές ζημίες

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η κρίση περί θετικών ζημιών είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Ενδεικτικά:

ΣτΕ 2034/2018: «Η κρίση περί υπερημερίας και θετικών ζημιών δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο». ΣτΕ 857/2021: «Η κρίση περί εύλογης ημερήσιας δαπάνης είναι τεχνική».

5.3. Νομολογία για υπερημερία της Διοίκησης

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η κρίση περί υπερημερίας είναι πραγματική. Ενδεικτικά:

ΣτΕ 2034/2018: «Η κρίση περί υπερημερίας αποτελεί ζήτημα πραγματικής εκτίμησης».

5.4. Νομολογία για συμπληρωματικές εργασίες

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η κρίση περί αναγκαιότητας συμπληρωματικών εργασιών είναι πραγματική. Ενδεικτικά:

ΣτΕ 2875/2019: «Η κρίση περί αναγκαιότητας συμπληρωματικών εργασιών είναι πραγματική».

5.5. Νομολογία για τεχνικές κρίσεις

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η τεχνική κρίση δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Ενδεικτικά:

ΣτΕ 4315/2015: «Η κρίση περί τεχνικών ζητημάτων δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο».

5.6. Νομολογία για αναπομπή

Η νομολογία έχει κρίνει ότι η αναπομπή δεν συνιστά βλάβη του φορέα. Ενδεικτικά:

ΣτΕ 2998/2015: «Η αναπομπή αποτελεί διορθωτική ενέργεια και δεν συνιστά βλάβη».

6. Ανάλυση της απόφασης Α1649/2025 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς

Η απόφαση Α1649/2025 στηρίζεται αποκλειστικά σε πραγματικά δεδομένα και τεχνικές κρίσεις. Το Διοικητικό Εφετείο:

α) αξιολόγησε επιμετρήσεις, β) αξιολόγησε πρωτόκολλα, γ) αξιολόγησε ημερήσιες δαπάνες, δ) αξιολόγησε πραγματικά στοιχεία υπερημερίας, ε) έκρινε ότι η Επιτροπή Εξακρίβωσης παρέλειψε να συμπεριλάβει θετικές ζημίες.

Η κρίση αυτή είναι πραγματική και δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

Η απόφαση δεν περιέχει: α) εσφαλμένη ερμηνεία του ν. 4412/2016, β) εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 151, γ) πλημμέλεια αιτιολογίας επί νομικού ζητήματος, δ) αντίθεση με νομολογία.

Αντιθέτως, η απόφαση ακολουθεί πιστά τη νομολογία ΣτΕ για θετικές ζημίες και υπερημερία.

7. Σκοπιμότητα της αναιρέσεως – Έλλειψη εννόμου συμφέροντος

Ακόμη και αν θεωρηθεί ότι υπάρχει θεωρητικά δυνατότητα άσκησης αναιρέσεως, η άσκηση αυτή είναι ασύμφορη και αντίθετη προς την αρχή της χρηστής διοίκησης. Η πιθανότητα επιτυχίας είναι εξαιρετικά χαμηλή, δεδομένου ότι η απόφαση στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και όχι σε νομικά ζητήματα. Η άσκηση αναιρέσεως θα προκαλέσει σημαντική καθυστέρηση στην εκκαθάριση του έργου, με κίνδυνο επιβάρυνσης του Δήμου με πρόσθετους τόκους και διοικητική ανασφάλεια. Η άσκηση αναιρέσεως ενέχει τον κίνδυνο επιδείνωσης της θέσης του Δήμου, καθώς το ΣτΕ μπορεί να αναιρέσει και να

παραπέμψει, οδηγώντας σε νέα δίκη και πιθανώς μεγαλύτερη αποζημίωση. Η άσκηση αναιρέσεως θα επιβαρύνει οικονομικά τον Δήμο με παράβολα και δικαστικές δαπάνες, χωρίς αντίστοιχο όφελος.

8. Συμπέρασμα – Εισήγηση

Με βάση το σύνολο της νομολογίας, του αναιρετικού δικαίου και της φύσης της απόφασης:

Ο Δήμος Πόρου δεν έχει ούτε νομική δυνατότητα ούτε συμφέρον να ασκήσει αίτηση αναιρέσεως κατά της απόφασης Α1649/2025. Η απόφαση στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και τεχνικές κρίσεις, οι οποίες δεν υπόκεινται σε αναιρετικό έλεγχο. Η άσκηση αναιρέσεως θα ήταν απαράδεκτη ή αβάσιμη, και σε κάθε περίπτωση ασύμφορη. Η ορθή διοικητική ενέργεια είναι η συμμόρφωση και ο επανυπολογισμός της αποζημίωσης.

Παραμένω στη διάθεση σας για οποιαδήποτε τυχόν διευκρίνιση.

Με τιμή

Η Γνωμοδοτούσα Δικηγόρος

Κατόπιν των ανωτέρω, εισηγούμαι:

1. Την αποδοχή της από 2.07.2026 γνωμοδότησης της δικηγόρου Αθηνών κ. Αικατερίνης Μώρου, σύμφωνα με την οποία προτείνεται η μη άσκηση ενδίκου μέσου (αναίρεσης) κατά της με αριθμό Α1649/2025 απόφασης του Θ' Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, διότι η απόφαση στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και τεχνικές κρίσεις, οι οποίες δεν υπόκεινται σε αναιρετικό έλεγχο. Η άσκηση αναιρέσεως θα ήταν απαράδεκτη ή αβάσιμη, και σε κάθε περίπτωση ασύμφορη. Η ορθή διοικητική ενέργεια είναι η συμμόρφωση και ο επανυπολογισμός της αποζημίωσης.
2. Την παραπομπή της παρούσας για λήψη απόφασης στο Δημοτικό Συμβούλιο, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ.1ι ά. 72 του Ν.3852/10, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του ά. 40 του Ν. 4735/20 και τροποποιήθηκε με την παρ.1 του α.37 του Ν.4915/22, λόγω του ότι το αιτούμενο ποσό με την προσφυγή του αντιδίκου υπερβαίνει το ποσό των εξήντα χιλιάδων ευρώ (60.000 ευρώ).

Τα μέλη της παράταξης της Μειοψηφίας κατέθεσαν τις απόψεις τις παράταξής τους ως εξής:

Η παράταξή μας δεν διαφωνεί, κατ' αρχήν, με το περιεχόμενο της γνωμοδότησης ούτε με την αποδοχή της. Ωστόσο, η εισήγηση του θέματος αποτελεί αντιγραφή-επικόλληση από προηγούμενες παρόμοιες εισηγήσεις, με αποτέλεσμα οι παρατιθέμενες διατάξεις να είναι

εκείνες του Ν. 3852/2010 ο οποίος έχει καταργηθεί από 29.6.2026, και όχι του νέου Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ν. 5314/2026). Επιπλέον, η εισήγησή σας επί της ουσίας αναφέρεται εσφαλμένα στο θέμα ως περίπτωση συμβιβασμού ή κατάργησης δίκης και έτσι το παραπέμπει για λήψη Απόφασης στο Δ.Σ. (καθότι η αξίωση υπερβαίνει τις 60.000€). Ωστόσο, το θέμα αφορά άσκηση ή μη ένδικου μέσου και επομένως επί αυτού αρμοδιότητα έχει μόνο η Δ.Ε. Τέλος, δεν υπάρχει καθόλου στην εισήγησή σας σκέλος που αφορά καθαυτή την μη-άσκηση ένδικου μέσου σε συνέχεια της αποδοχής της γνωμοδότησης (άρθρο 138 παρ. 2 περ. αε' Ν. 5314/2026). **Κατόπιν των ανωτέρω, σας καλούμε να τροποποιήσετε την εισήγησή σας διαμορφώνοντας το σκέλος 2 αυτής, ώστε να μην προβλέπει την παραπομπή του θέματος στο Δ.Σ. σαν να πρόκειται για περίπτωση συμβιβασμού ή κατάργησης δίκης, αλλά την μη-άσκηση ένδικου μέσου. Διαφορετικά η παράταξή μας θα ψηφίσει ΠΑΡΩΝ.**

Στο σημείο αυτό ο Πρόεδρος της Δ.Ε. παίρνοντας το λόγο και σε απάντηση επί των απόψεων της παράταξης της μειοψηφίας, κρίνοντας πως είναι σημαντικότερο να ψηφιστεί το θέμα από όλα τα μέλη της Δ.Ε., τροποποιεί την εισήγηση ως προς το δεύτερο σκέλος αυτής, ως εξής:

- Την μη άσκηση του ενδίκου μέσου (αναίρεσης) κατά της με αριθμό Α1649/2025 απόφασης του Θ' Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιά.

Τα Μέλη της Δημοτικής Επιτροπής τοποθετήθηκαν ως ακολούθως επί της ανωτέρω εισήγησης:

1. Κανατσίδης Γεώργιος: **ΝΑΙ** στην εισήγηση του Προέδρου.
2. Παπαχρήστου Αναστάσιος: **ΝΑΙ** στην εισήγηση του Προέδρου.
3. Ροή Χριστίνα: **ΝΑΙ** στην εισήγηση του Προέδρου.
4. Ροϊδης Κωνσταντίνος: **ΝΑΙ** στην εισήγηση του Προέδρου.

Ακολούθησε η καταμέτρηση των ψήφων, η οποία είχε ως εξής:

	Αριθμός ψήφων	Ονόματα συμβούλων
ΝΑΙ	5	Κουτουζής Γεώργιος, Κανατσίδης Γεώργιος, Παπαχρήστου Αναστάσιος, Ροή Χριστίνα, Ροϊδης Κωνσταντίνος
ΟΧΙ	-	-
ΛΕΥΚΟ	-	-
ΠΑΡΩΝ	-	-
ΑΠΟΧΗ	-	-

ΝΑΙ σε έγκυρη εναλλακτική πρόταση	-	-
Μη-έγκυρη ψήφος	-	-

Κατόπιν των ανωτέρω, η Δημοτική Επιτροπή:

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. Την αποδοχή της από 2.07.2026 γνωμοδότησης της δικηγόρου Αθηνών κ. Αικατερίνης Μώρου, σύμφωνα με την οποία προτείνεται η μη άσκηση ενδίκου μέσου (αναίρεσης) κατά της με αριθμό Α1649/2025 απόφασης του Θ' Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, διότι η απόφαση στηρίζεται σε πραγματικά δεδομένα και τεχνικές κρίσεις, οι οποίες δεν υπόκεινται σε αναιρετικό έλεγχο. Η άσκηση αναιρέσεως θα ήταν απαράδεκτη ή αβάσιμη, και σε κάθε περίπτωση ασύμφορη. Η ορθή διοικητική ενέργεια είναι η συμμόρφωση και ο επανυπολογισμός της αποζημίωσης.
2. Την μη άσκηση ενδίκου μέσου (αναίρεσης) κατά της με αριθμό Α1649/2025 απόφασης του Θ' Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιά.

Η παρούσα Απόφαση έλαβε αύξοντα αριθμό 107/2026.

Πρόεδρος	Τα Μέλη
Κουτουζής Γεώργιος	1. Κανατσίδης Γεώργιος 2. Παπαχρήστου Αναστάσιος 3. Ροή Χριστίνα 4. Ροϊδής Κωνσταντίνος